

Szellemileg és lelkiileg is készül az előadásokra

Homonnay Zsolt: Az operett és a musical is akkor lesz varázslatos, ha élővé válik

Az utóbbi hónapokban szinte sorra érték a szakmai kihívások. Míg délután az Operettszínházban játszott, este már Bécsben, A szépség és a szörnyetegben lépett a közönség elé. Homonnay Zsolt karrierje egyik fontos állomásának tartja a Miskolcon bemutatott A nyomorultakat. Egy nagy találkozásnak, amikor Jean Valjeannal végre egymásra találtak.

Mintha egy kicsit fáradt lennél...
– Nagyon jól érzem magam a bőrömben, egyáltalán nem vagyok fáradt. Egyszerűen csak kezdek ráhangolódni az esti előadásra. Ma a Szörnyeteget játszom A szépség és a szörnyetegben. Szerintem egy gombnyomásra senki nem tud egy szerepet megformálni. Ilyenkor reggel óta az előadásra készülök, szellemileg és lelkiileg is. Ma például többször is át kellett vennem a magyar szöveget, mert az utóbbi időben csak németül játszottam ezt a szerepet, és már reflexszerűen jöttek elő a mondatok. Nagyon oda kell figyelnem, mert a színpadon nincs lehetőség a javításra. Mindent pontosan és precízen kell csinálni.

– Nagyon sűrű hónapokat tudatsz magad mögött. Volt, hogy egyik szerepből ugrottál a másikba, miközben Bécsben játszottál. Hogyan bírtad az iramot?



„Nincsenek bonviván-
klisék. Vagyis nem
szabad, hogy legyenek”

„Szerintem egy gombnyomásra senki nem tud egy szerepet megformálni”



– Visszagondolva magam sem tudom, hogyan sikerült végigcsinálnom. Az Elisabeth nyilvános főpróbája után a színpadról rohantam Bécsbe, hogy este már Szörnyetegként lépjek a közönség elé. Az évad elején jött a Rebecca, ami nagyon szép drámai történet, majd követte a Viktória és a Cigányszerelem. Kicsit összesűrűsödtek a dolgaim. Elég fárasztó és egyben izgalmas időszak van mögöttem, és nem sokára Miskolcon kezdek próbálni.

– Sok mindent átéltél már ott.

– Még főiskolásként ott játszhattam először a János vitézt, olyan nagyszerű kollégákkal, mint például Bodrogi Gyula. Később, amikor 2002-ben hazaköltöztem Berlinből, szintén Miskolcra hívtak a Csókos asszony című operettbe Dorozsmai Pistának. Tavaly pedig egy nagy álmom teljesült, amikor A nyomorultakban végre megkaptam Jean Valjean szerepét. Nagyon sajnálom, hogy csak néhányszor adhattuk elő, és nem tudott átmenni a követke-

ző évadra. Óriási sikere volt, fél évre előre nem lehetett rá jegyet kapni, de a színházat érintő változások a darabot is érintették.

– *Nem ez volt az első, hogy A nyomorultakban játszottál, hiszen annak idején a Madách Színház produkciójában is feltűntél. Miben tért el egymástól a két előadás?*

– Akkor még főiskolás voltam, Sasvári Sándor és Földes Tamás játszotta Jean Valjean szerepét, én a fiatal forradalmárt, Enjolrast alakítottam. Emlékszem, nagyon el voltam keseredve, mert Enjolras helyett Pontmercy Marius figurája jobban érdekelt. Kaszás Attila, aki korábban már játszotta ezt a szerepet, vigasztalt, hogy higgyem el, szeretni fogom a lángoló lelkű for-

radalmárt. A próbafolyamat során tényleg rátaláltam a szerep szépségére. Mélyen azonban már akkor úgy gondoltam, hogy Jean Valjean óriási kihívást jelentene. Nyilván bennem volt a vágy, hogy egyszer eljátszhassam. Azt gondolom, pont jókor jött ez a feladat, mert a hangidottságaimban és színészi tudásban is felnöttem hozzá.

Úgy gondoltam, hogy Jean Valjean óriási kihívást jelentene. Azt gondolom, pont jókor jött ez a feladat, mert a hangidottságaimban és színészi tudásban is felnöttem hozzá.

– *Mégis mitől annyira nehéz ez a feladat?*

– Attól, hogy iszonyatosan nehéz énekrészekkel van tarkítva a darab. Egy háromórás sorsdráma, amely megmutatja Jean Valjean életének legfontosabb állomásait, miközben Cosette, Marius és a forradalmárok története is

megjelenik. Jean Valjean rengeteg küzdelmet él át, hiszen a világnak és magának is be akarja bizonyítani, hogy a



„Évek óta töröm a fejem egy olyan előadáson, amelyben a saját írásaimat fűzném fel egy szála”

rásütött bélyeg ellenére benne is lakozik jószág. Ez az örökös harc és vívódás érintett meg.

– Az Operettszínházban a Rebeccában egy lelkizős szerepet játszol, míg az Elisabethben a Halál megformálása speciális feladatot jelent. A Cigányszerelem már csak hab a tortán?

– A Rebecca is nagy ajándék. Annak idején nagyon örültem volna Max de Winter szerepének, végül másfél évet kellett várnom rá. Ez prózai jellegű fel-

adat, ami nagy szakmai lehetőséget ad. Az Elisabethben a Halál már speciálisabb szerep. Ebbe a sorba tartozik a Viktória című operett főszerepe is, amit minden fáradtság ellenére nagyon szeretek. Majd jött a Cigányszerelem, ami nagy meglepetés volt. Gyönyörű darab, csodaszép Lehár-muzsikával. Mindössze öt

napom volt, hogy felkészüljek, mégis éreztem, hogy boldogulok vele.

– Ezek a bonvivánszerepek hasonlítanak egymásra?

– Szerintem nincsenek bonvivánklisék. Vagyis nem szabad, hogy legyenek. Mászt kell, hogy jelentsen a nézőknek a Csókos asszony Dorozsmai Pistája, a Viktória Koltay huszára és a Cigányszerelem Józsiája. Engem annak idején egyszerűen magával sodort ez a műfaj, és szép lassan megtaláltam benne azt, amitől élvezhető és modern lesz. Rájöttem, hogy ma is ismerős érzéseket, ismerős lelki dolgokat kell feltárni a szerepekben. Az operett és a musical is akkor lesz varázslatos, ha élővé válik.

– Hogyan fér bele az idődbe az Adagio együttes, amellyel legutóbb februárban koncerteztetek?

– Nyolc évvel ezelőtt volt az első komoly fellépésünk. Óriási sikerünk volt, évekig jártuk az országot. Aztán egyre nehezebben tudtuk időpontot egyeztetni egymással. Balczó Peti akkor került fel Debrecenből, jelenleg az Operaház tenorjaként Hunyadit és Traviatát énekel. Nagy Sándor helyett pedig már Merán Bálint erősíti a csapatot. Beszélgettünk az Adagio jövőjéről, mert már nagyon nehéz összeegyeztetni a dolgainkat, és úgy döntöttünk, megpróbálunk legalább havonta egyszer komoly fellépést csinálni. Sokszor megfordult már a fejünkben, hogy abba kellene hagyni, de nagyon szeretjük, számunkra ez az együttes egy kis sziget, ahol valami egészen mást csinálhatunk, mint a színházban. Ráadásul nagyon sok helyre hívnak minket. Emellett persze rengeteg más dolgot is csinálunk. Három nagyon komoly tervet kell valóra váltanom. Mesekönyvet készítek, nagyjából már készen van. Ehhez szeretnék az Alma együttes vezetőjével, Buda Gáborral lemezt is készíteni. És évek óta töröm a fejem egy olyan előadáson, amelyben a saját írásaimat fűzném fel egy szála.

Annak idején egyszerűen magával sodort ez a műfaj, és szép lassan megtaláltam benne azt, amitől élvezhető és modern lesz.

– Az írói oldaladról nagyon keveset hallani. Ez egy hobbi?

– Sokkal több annál. Annak idején Kaposvárott újságíró-iskolába jelentkeztem. Majd-

nem újságíró lettem, csak a szerkesztőségben tapasztalt kötöttségeknek nem tudtam eleget tenni. A dalszövegírás viszont megmaradt. Aztán kitaláltam, hogy a főiskolai felvételikről, a színpadi bakikról és történetekről kelle-
ne írnom, és ebből egy mű-
sort összeállítanom.

– Ebből szerintem könyvet lehetne írni...

– Erre még nem gondoltam, de nagyon jó ötlet! Egy újabb megvalósításra váró cél... Két évvel ezelőtt Huszti Péterrel, vagyis az egyetem rektorával egy előadás két jelenete között beszélgettünk. Olyan humoros és kedves történeteket mesélt a régi nagy elődökről, hogy alig bírtam utána színpadra lépni. Lehoczky Zsuzsa pedig évekkel ezelőtt mesélt egy sztorit az Operettszínház egyik régi énekkari tagjáról. A történet idején az ügyelői feladatokat egy énekkari kolléga látta el, ő hívta két je-

**„Ma is ismerős
érzéseket, ismerős
lelki dolgokat kell
feltárni
a szerepekben”**



lenet között színpadra a kollégáit, majd maga is színpadra lépett. Akkoriban a Mágnes Miskában ifj. Baracs István

szerepét Sárdy János alakította. Hogy egy előadás se maradjon el, ha Sárdy netán megbetegedne, kineveztek beugrónak egy énekkaros ügyelőfiút, aki persze alig várta, hogy Sárdyval vég-
re történjen valami. Egyszer úgy döntött, hogy Sárdyt „véletlenül” nem hívja a színpadra. Elérkezett a pillanat, a zenekar már az ária bevezető taktusait játszotta, Sárdy sehol, illetve valószínűleg az öltözőjében. Az énekkaros fiú viszont a színpadra lépett, biccentett Honthy Hannára felé, és így szólt: „Baracs mérnök úr azt üzeni, hogy A nő szívét ki ismeri...” Aznap este az ügyelőfiú énekelt el a nagy számot. Nem lehetett mit tenni.

– Lehet, hogy legközelebb már a saját előadásodon találkozunk?

– Nagyon remélem. Minden erőmmel azon leszek, hogy ezt az álmomat is valóra tudjam váltani.